Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 60 5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Regele furtunilor

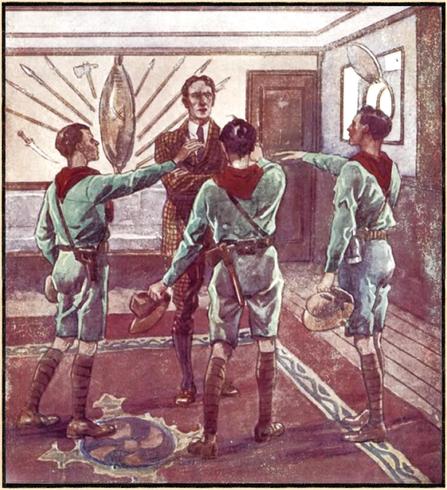

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Dezlegătorii jocului No. 2
din „CEI TREI CERCETAȘI"

1) Angelescu Ionel (Loco); 2) Atanasescu Mihail și Teodor (T.-Severin); 3) Aldea Adina (Bacău); 4) Andriano I. Dinu (R. Sărat); 5) Andreescu I. Dumitru (Loco); 6) Alexiu Marius (Sibiu) 7) Argentaru R. Tita (Cernăuți); 8) Andreescu I. Ionel (Fetești-Ialomița); 9) Arsenescu C. Vintilă (Constanța); 10) Andreescu G. Ioan (Ploești) 11) Ardeleanu Moise (Loco); 12) Alexandrescu N. Barbu (R.-Sărat); 13) Anastasiu I. D-tru (Loco); 14) Alexiu Nicolae (Loco) 15) Achimescu T. Narsing (Loco).

16) Burt Vladimir (Ismail); 17) Bogdănescu Emilia (Loco); 18) Bădescu M. Costin (Constanța); 19) Biletchi I. Gheorghe (C.-Lungul Moldovenescu); 20) Budișteanu A. (Bacău); 21) Botnărescu Dan (Loco); 22) Băibărc Petre și Iliescu Gheorghe (Loco); 23) Burlacu N. Emil (Ploești); 24) Bărbosu Ana (Cluj); 25) Badea Nicu (Găești); 26) Bottey I. G. Vintilă (Florești-Ilfov; 27) Bottey V. Aurelia (Florești-Ilfov); 28) Bărbulescu I. Mircea (Loco).

29) Costescu V. Niculae (Loco); 30) Crăciunoiu Fl. Victor (Târgoviște); 31) Constandachi Corneliu (Huși); 32) Cristea D. Gheorghe (P.-Neamț); 33) Chirulescu Valeria (Tecuci); 34) Carp C. Mircea (Sibiu); 35) Cârjan Stella și Const. (Corabia); 36) Crângu N. Mircea (Tecuci); 37) Carod Dinu (Loco); 38) Chindier Nicolae (Hațeg-Hunedoara); 39) Cotigă I. Dumitru (Buzău); 40) Constantinescu Pr. N. Maria (Mărăcineni-Muscel; 41) Cancer Viorel (Storojineț); 42) Craiu D. George (Loco); 43) Cramarof Sergiu (P. Neamț); 44) Crăciun Petre (Focșani);

45) Dumitrescu St. Mișu (Caracal); 46) Dănicel E. Mircea (Tighina); 47) Davidescu St. Mara (Ploești); 48) Dinulescu Dan (Galați); 49) Dumitrescu I. Const (Constanța); 50) Demetrescu M. Ovidiu (Loco);

51) Enciulescu Ioan (Loco);

52) Furtună Gh. Ecaterina (Galați); 53) Filipescu G. Adriana (Loco);

54) Galia A. Clarence (Loco); 55) Gavrilescu Gheorghe (Piatra-Neamț); 56) Goldenberg Zolman (Tg. Neamt); 57) Grusman Dussy (Galați); 58) Grigoriu Liliane-Georgette (Buzău); 59) Grigorescu Lorenza (Craiova); 60) Gamulea Maria (Boteni-Ilfov); 61) Gherghilerer T. I. (Lipca-Buzău); 62) Grigoriu Octav (Iași); 63) Gherman Mircea (Cernăuți-Caliceanca; 64) Gleb Agura (Ismail);

65) Haciadurov Vladimir (Chișinău); 66) Hartner Victor (Craiova);

67) Ionescu I. Claudius (C.Lung-Muscel); 68) Ivănescu Maria (Huși); 69) Ivanov Goga (Tighina); 70) Joantă Mioara (Loco); 71) Jijie Gh. Gheorghe (Ploești); 72) Ionescu Oscar (Caracal); 73) Istrate I. Marin (Călinești-Prahova); 74) Ioan D. Gheorghe (Pitești);

75) Kreisberg Guido (Galați); 76) Kokaliade Eliza (Loco);

77) Lebădă Cr. Teodor (Botoșani); 78) Lupeș Const. (Sascut-Putna); 79) Lascar O. Mairus-Atilio (Loco); 80) Lupașcu Victor (Loco); 81) Loysteș E. Ioan (Vaslui);

82) Mitrache D. Iulian (Caracal); 83) Mârzanca P. Gheorghe (Pantelimon-Ilfov); 84) Marcu Nicolina (Săliște-Sibiu); 85) Mitrescu Vasile (Bacău); 86) Morărașul Gheorghe (Vaslui); 87) Manea I. Constandin (Constanța); 88) Mihăilescu F. Dumitru (Loco); 89) Mihăescu Nicu (Târg Fierbinți-Ilfov; 90) Mingopol Adina (Loco); 91) Marinescu Bădina (Loco); 92) Maiul Aurel (Timișoara); 93) Mihăescu Mircea (Buzău); 94) Morândău I George (T. Severin); 95) Mercanu Lisa (Filipeștii de Târg-Prahova); 96) Munblit Iacob (Tighina); 97) Mirică Mihail (Loco); 98) Maciu I. Ioan și Mihai (Caracal); 99) Munteanu I. Ionel (Buzău); 100 Meisner Frederic (Iași); 101) Mitrofan Costel (Loco);

Urmare în No. viitor

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ

REGELE FURTUNILOR

CAPITOLUL I

NAUFRAGIUL VAPORULUI

Expediția condusă de cei trei cercetași italieni, Raimondo, Marius și Jean Bart, înainta spre Nord, pe apele și pe malul oriental al lacului Nyassa, care se găsea în Africa între 32° și 34° și 34° longitudine Est și 9° și 15° latitudine Sud.

Expediția era împărțită în două părți: prima compusă din cei trei cercetași și Zomba cu zece zanzibarieni era îmbarcată pe vedeta cu aburi „Săgeata“ care cu mică iuțeală, tăia apele liniștite ale lacului; a doua compusă din treizeci și cinci zanzibarieni sub comanda lui Calar, din trei măgari și patru zebre conduse de Riki, mergea pe malul oriental al lacului așa ca să vie mereu în văzul celor de pe vapor.

Dar către nouă dimineața, timpul care se anunța radios, se schimbă pe neașteptate. Norii începură să se indese și vântul să sufle cu putere. Cu acea repeziciune caracteristică regiunilor acestea, după cinci minute furtuna isbucnise din plin.

Când vântul începuse, cei trei cercetași și Zomba, cu ajutorul zanzibarienilor de pe vapor, erau ocupați să umfle balonul cu hidrogen care era proprietatea expediției și cauza tuturor nenorocirilor din ultimul timp [1]).

Umflarea era terminată și generatorul de hidrogen așezat la loc, sub covertă. Marius era gata să facă o ascensiune în balon captiv spre aputea privi în depărtare.

---

[1]) Citiți cele trei numere precedente din „Cei 3 Cercetași“.

Balonul era solid legat pe puntea vaporului. Dar acesta, brusc, se isbi de unul din acele uriașe trunchiuri de arbori care plutea pe lac.

Se auzi o grozavă trosnitură ; vaporul se apleca cu violență la babord. Un val imens despica puntea de la un capăt la altul.

Din fericire cei patru călători care se aflau în acea clipă lângă nacela balonului, avură instinctul să sară înăuntru și să se agațe de frânghii spre a nu fi luați de apa furioasă.

Văzură pe zanzibarieni târâți ca niște fire de pae și băgați în adâncuri.

— Totul e pierdut ! — strigară.

Valul isbi cu putere nacela, distruse legăturile, și trecu mai departe, distrugătoare.

Balonul, smuls din legături, făcu un salt enorm în aer și dus de vântul furios, în mai puțin de cinci minunte fu ridicat mult deasupra norilor.

Aruncați unul peste altul, în nacelă, cei patru călători, din cauza bruștei schimbări de temperatură, loviturilor primite, sufocați de deplasarea prea repede a aerului, își pierdură cunoștința.

Sub ei, lacul înghițea vaporașul. Pe mal, Calar disperat, Riki plângând, zanzibarienii îngroziți asistau, agățați cu desperare de stânci, la naufragiul vasului și la dispariția balonului.

Apele lacului, umflate enorm, înalte ca niște munți năvăliră deodată, turbate, în interior.

Zanzibarienii, cu animalele, cu toată încărcătura, fură luați de ape, fărâmitați de stânci și târâți în lac.

Acest dezastru a fost faimos.

In acea epocă, o expediție engleză, care venea de la lacul Tanganika, urmând malul occidental al Nyassei, asista, de departe, la acel grozav ciclon care devasta regiunea.

Vizitară apoi locurile devastate de ciclon și găsiră cadavrele nenorociților și asupra lui Calar, jurnalul expediției condusă de cei trei cercetași.

CAPITOLUL II

UN DOMN FOARTE CIUDAT

Cât dură leşinul celor patru călători ?

Imposibil de precizat.

Primul care îşi reveni, fu cel mai nervos dintre ei, Marius, celebrul cercetaş milanez.

Se văzu culcat pe un pat jos, în colţul unei odăi pătrate tapetată cu stofă roşie.

O lumină vie intra printr'o deschizătură rotundă, asemenea ferestrei unei corăbii, dar mai mare, deoarece avea un metru jumătate.

La căpătâi şedea în picioare, un om înalt şi voinic, cu figura rasă, în haine de biciclist, dar elegant, care îi da un aspect nobil.

Marius îl privi fără să spună o vorbă : atenţia îi era atrasă de un sgomot ciudat, neîntrerupt. Părea sgomotul unui motor.

Marius se ridică, privi pe necunoscut şi întrebă :

— Unde sunt ?

In loc să răspundă, omul întrebă cu voce autoritară :

— Cum vă simţiţi ?

— Bine. Dar... tovarăşii mei ?

— Acolo !

Cu un gest, omul arătă alte trei paturi puse în celelalte colţuri ale camerei.

Raimondo, Jean Bart şi Zomba, culcaţi în rufărie albă, dormeau liniştiţi.

Marius îşi simţi inima plină de bucurie.

Işi aminti totul : naufragiul, balonul aruncat ca un obuz uriaş în aer, furtuna...

Se simțea atât de bine fizicește încât sări din pat și începu să se îmbrace în grabă.

Nu se miră să găsească lângă pat o uniformă completă de cercetaș nouă, nouță, pe măsura sa și tot asortimentul necesar, nou, chiar și arme.

— Mii de pipe ! — gândi — misterul se va lămuri.

Necunoscutul îl privea zâmbind.

Când tânărul fu gata — după ce făcuse o toaletă sumară la un lavabo — se întoarse către om :

— Acum, domnule, vă rog să mă lămuriți unde mă aflu, cum am ajuns aci și ce se întâmplă.

— Veniți cu mine.

Se înțelege că nu vrea să răspundă direct.

Marius se îngrijoră :

— Prietenii mei ? Dar Zomba ?

— Nu te îngrijora. Ii va îngriji cineva. Când se vor deștepta ne vor urma. Veniți cu mine.

— Mii de pipe ! Sigur că vin. Aveți aerul unui om cumsecade.

Necunoscutul zâmbi și ieși.

Marius îl urmă.

Traversară un coridor cu pereții de oțel, oprindu-se în fața unei porți care se deschise automat dinaintea lor.

— Intrați, domnule.

Hotărît să nu se mire de nimic și să observe totul, Marius privi împrejur.

Era un apartament pătrat cu salon, bibliotecă și sală de fumat. Șase ferestre rotunde, îl luminau.

Era mobilat cu fotoliuri adânci sculptate minunat, cu o bibliotecă plină de cărți admirabil legate, cu tablouri bine înrămate.

Marius, extrem de curios, se apropie de o fereastră și privi afară.

Nu văzu decât spațiul alb, nemișcat. De partea opusă, spectacolul era la fel.

Se întoarse și zări pe amici săi. Scoase un strigăt și îi îmbrățișe.

Ce se întâmplase cu restul caravanei ? Unde se aflau acum ?

O ușe scârțâi ușor. Văzură un om care îi observa cu atenție.

Putea să aibă aproape patruzeci și cinci de ani. Avea o față slabă, simpatică deși ochii gri de oțel îi dădea o expresie ciudată.

Era foarte înalt, îmbrăcat cu un tricou de flanelă albă. Era cu capul gol.

Instinctiv cei patru călători îl salutară cu o plecăciune

Raimondo zise calm:

— Cu cine avem onoarea?

— Cu stăpânul casei! — răspunse simplu personajul.

Se așeză și îi pofti deasemeni să șadă.

Se supuseră.

Enigmaticul om reluă:

— Vă întrebați desigur, unde sunteți?

— Se înțelege! Am întrebat zadarnic pe domnul care ne a adus aci.

— Acel domn avea ordin să nu vă răspundă. Nu e necesar să știți unde sunteți, dacă eu nu cred oportun să vă spun. Dar voi, cine sunteți?

Raimondo, grav, recomandă în câteva cuvinte pe cercetași și aminti rostul lor, cu aventura din ultimul timp.

Necunoscutul avu un surâs binevoitor.

— Foarte bine. Vă știu din renume. Când v'am găsit, bănuiam cine sunteți. Și cercetarea documentelor găsite la voi mi-au confirmat bănuelile.

V'am îngrijit. Ați stat trei zile în stare de inconștiență. Intre timp croitorul și cismarul de pe bord v'au reînoit vesmintele uzate rău. V'am salvat dela moarte. Balonul vostru pe jumătate desumflat s'a agățat de angrenajele mele.

— Angrenajele dv.?

— In definitiv, unde suntem?

Cei trei cercetași priveau mirați în jurul lor.

Necunoscutul răspunse grav.

Sunteți în salonul bibliotecă al unei aeronave al cărui comandant sunt și care sboară la trei mii de metri deasupra canalului de Suez.

Urmă o tăcere lungă.

Căpitanul zâmbi din nou și adăugă:

— Sunteți oaspeții mei și voi face ceeace doriți. Unde vreți să aterisați? Nu vă cer decât un lucru: să nu vorbiți cu absolut nimeni de ceeace vi s'a întâmplat după leșinul vostru în balon, în timpul furtunei.

Raimondo privi pe amici şi zise :

— Să ne depuneţi pe malul oriental al lacului Nyassa. Vom întâlni poate coloana de zanzibarieni pe care o conduceam. Când vom vedea pe oamenii noştri, ne veţi debarca. Am vrea, în acelaş timp, să vizităm aeronava care trebue să fie minunată. Vă dăm cuvântul nostru că nu vom vorbi cu nimeni, nimic.

Trebue să vă dau o veste rea — zise necunoscutul. Am avut prin telegrafie fără fir comunicaţie cu o expediţie engleză care v'a urmat cu puţin în urmă. Caravana voastră a fost văzută, de departe, complect nimicită de un fel de trombă ciclon. Soarta a voit să scăpaţi numai voi întâlnindu-mă pe mine.

Cercetaşii aveau acum lacrămi în ochi.

Erau fără arme, fără muniţii, fără nici un mijloc de transport. Se priviră perplex. Apoi Raimondo zise :

— Ei bine, domnule, debarcă-ne unde vrei d-ta, de oarece suntem pe pământ amic.

Dar căpitanul îl întrerupse :

— Dacă v'aşi propune să rămâneţi cu mine, pe bordul aeronavei ?

Raimondo răspunse :

— Scuzaţi-ne, domnule, dar întâi trebue să ştim cine sunteţi, dacă nu vă supăraţi.

— Şi ce scopuri aveţi !

— Şi la ce serveşte aeronava !

— Foarte drept ! — aprobă căpitanul. — Eu sunt inginerul italian Pietro Ravizza ; nava mea, care într'o zi va fi în serviciul exclusiv al ţării mele, se numeşte Vulturul Alb.

— Trăiască Italia ! — strigară cei patru călători strângând mâinile căpitanului, cu emoţie.

— Rămâneţi cu mine. Nu veţi fi de prisos cu inteligenţa voastră şi cu curajul vostru în grozava însărcinare ce o am.

Tinerii se priviră curioşi...

— Veţi şti totul, amicii mei. Mai târziu... Mai întâi voesc să vă arăt casa mea.

Apăsă pe o sonerie.

Apăru acelaş individ dela început.

— Alfred, dă ordin să se servească acestor domni o masă bună. Cred că au mare nevoie.

Şi apoi, pregăteşte pentru danşii camera no. 10. Vei fi la dispoziţia lor.

— Foarte bine, căpitane!

— Alfred este secretarul meu particular — zise căpitanul. Mi-este devotat trup şi suflet. Veţi vizita pe urmă aeronava. Poftă bună, băeţi!

Luă apoi un receptor acustic şi spre marea mirare a tinerilor, pronunţă:

— Allo! Intoarce direcţia spre Polul Sud. Rămâi mereu la al 40-lea grad de longitudine Cu 50 leghe pe oră, la cinci mii de metri înălţime. Drumul!

CAPITOLUL III

„VULTURUL ALB“ MINUNEA MINUNILOR“

Cercetașii și Zomba așteptară cu nerăbdare ora când ciudatul căpitan Pietro Ravizza îi va chema.

Mâncară într'o elegantă sufragerie, luminată de ferestrele, pe unde nu se vedea decât imensitatea firmamentului.

Alfred veni să-i cheme.

— Luați loc ! — zise căpitanul — și examinați aceste desemne.

Și întinse foi mari pe o masă. Căpitanul începu :

— După cum vedeți, Vulturul Alb are forma unei țigări de foi. E în întregime construit din plăci de dur aluminiu. Mișcarea de suire îi este dată de o elice ascensională și de aripi. Mișcarea înainte e dată de aripi și de elicea propulsivă. Atunci elicea ascensională intră într'o cavitate a navei, și iuțeala e suficientă ca aripile să susțină aeronava în atmosferă.

Lungimea totală e de 125 metri și diametrul maxim e de 25 metri.

Vulturul Alb e o pasăre, construit pe aceleași principii de greutate, măsură, mișcare și balistică.

Toți știm că omul, prevăzut cu aripi proporționate staturei și greutății sale, și cântărind 120 kilograme, dacă ar avea puterea să dea patru lovituri de aripă pe secundă, capabile să-l ridice cu 30 centimetri, ar avea facultatea să sboare liber.

Dar, făcând calcule, ar trebui pentru aceasta o putere de doi cai.

Or, ceeace omul nu poate face cu slăbiciunea sa constituțională poate face cu o mașină care să dea doi cai pe fie care fracțiune de greutate de120 kilograme.

Aripile Vulturului Alb sunt mișcate de o putere de 3 cai pentru fiecare 120 kgr. De aceia poate să se înalțe fără greutate și să ia un număr de pasageri destul de mare.

— Dar... — întrerupse Jean Bart

Ravizza răspunse :

— Prevăd întrebarea. Dar lasă-mă să termin. Aripil sunt de lemn tare întărite cu nervuri de oțel.

Sunt foarte ușoare și au 125 metri, perimetru. Oferă o suprafață suficientă ca să formeze adevărate parașute, în caz de primejdie. Le-am probat funcționarea de mii de ori și au mers de minune.

— Ar fi de ajuns o singură dată! — murmură Jea Bart.

— Ar însemna nenoroc și atunci cum vrea soarta!

Dar dacă avem norocul să ne prăbușim pe apă, aeronava noastră plutește admirabil...

— Mii de pipe ! Dar ce motor e așa de puternic ca să imprime aripilor și elicilor o mișcare de o așa mare repeziciune ca să poată contrabalansa de o parte greutatea, de alta iuțeala curenților contrarii?

— Era singura problemă într'adevăr dificilă — răspunse zâmbind căpitanul. — Dar a fost rezolvată admirabil, grație unui extraordinar motor electric...

— Dar cum produce electricitate? — obiectă Raimondo

— Din aer, firește. Fiecare piesă a motorului e o adevărată bijuterie de precizie, toate sunt duble, ca rezervă iai toți oamenii echipajului sunt admirabili mecanici. Așa se explică faptul că deși sboară de trei luni, Vulturul Alb nu a avut nici cea mai mică avarie...

Existența acestei minuni se datorește la trei persoane : o rudă a mea, tatăl meu și cu mine, care am lucrat doi ani în secret în uzine ferite de ochii indiscreților.

Raimondo nu-și ținu o întrebare :

— Cât de sus poate pluti aeronava ?

— Peste atmosferă. Când trecem de 10.000 metri, toat orificiile se închid ermetic și un puternic generator de oxigen distribue prin tuburi speciale aerul viu. Pe de altă parte absorbitoare speciale de acid carbonic expirat de noi, curăță aerul.

— Unde sunt aceste absorbitoare extraordinare? — întrebă Jean Bart.

— In fiecare cameră a aeronavei. Iată sus, în tavan acel aparat în formă de lampă electrică. Intorci o manetă și funcționează.

Menajem aceste generatoare pentru cazuri extreme, folosind aerul atmosferic ori de câte ori nu suntem siliți să facem altfel.

— Dar la mari înălțimi, cum se poate sbura fără aer?

— Aer există, dar foarte rărit. Atunci mărim viteza elicelor și a aripelor.

— Dar aprovizionarea?

— Avem rezerve, se înțelege. Dar când ne găsim deasupra țărilor civilizate, aeronava coboară în apropierea vreunui oraș. Avem o nacelă, mișcată electric, în care intră un om care face aprovizionarea, și noaptea îl găsim într'un punct reperat cu îngrijire de noi. Grație unor minuțioase precauții, întunericului nopții, pustietatea locurilor și culoarei aeronavei care e albastră ca cerul, nu am fost văzuți până acum. Avem cuptor de pâine, depozite secrete mai pretutindeni, unelte de prins pește, arme pentru vânat și chiar tunuri pentru apărare. Avem distracții pe bord, biliard, bibliotecă, terasă de unde vă închipuiți ce perspectivă avem.

— Țineți mult să nu fiți văzuți de oamenii civilizați? — întrebă Marius.

Inginerul comandant păru că nu gustă întrebarea. Incruntă sprâncenele și murmură:

— Țin mai mult ca la orice alt lucru...

— Ar fi indiscret să vă întreb dece? — întrebă Raimondo.

Pietro Ravizza tresări și deveni palid.

Tinerii înțeleseră că momentul era solemn.

Poate erau să cunoască secretul vieții inginerului și a acestei nave extraordinare.

Se ridicară, mișcați de un singur gând.

Jean Bart care era cel mai sentimental din toți trei, luă mâinile inginerului și zise cu o gravitate care contrastă cu tinerețea sa

— Domnule, vă datorăm viața. Suntem prietenii d-tale sau chiar frații mai tineri. Dacă secretul d-tale poate găsi ușurare dintr'o confidență, puteți vorbi...

— E o confidență tragică — silabisi căpitanul. E făcută din ură, sânge, intrigi întunecate și sentimente nobile omenești.

— Vorbiți! Vorbiți! Vă ascultăm ca niște fii!

Căpitanul, în cele din urmă, vorbi.

— Amicii mei, fii mei, veți ști și veți înțelege. Veți vedea dacă vă va conveni să vă legați existența de mine...

Pietro Ravizza se așeză într'un larg divan și așeză pe cei patru tineri în jurul său. Povestea trebuia să fie lungă...

CAPITOLUL IV

DRAMATICA INTAMPLARE

Pentru mai ușoara înțelegere a povestirei acestei atât de emoționantă trebue să facem un salt înapoi, în spațiu și în timp.

Să ne transportăm cu doi ani în urmă în acea parte a Oceanului Glacial Arctic care se află între Capul Tehelions-Kine și insula Liahkoff, în Siberia.

Deși în luna August, blocuri enorme de ghiață, sfărâmate de un iceberg erau aruncate de valurile furioase spre malul Insulei Negre, mic pământ pierdut, spre extremitatea insulei.

Nori negri pluteau pe cer, împinși de groaznicul vânt înghețat de Nord.

Deasupra unei stânci, care domina infernul de apă și de ghiață, ședeau doi oameni.

Imbrăcați cu blănuri groase, cu mănuși de focă, cu cisme unse, cu căciulă-glugă care le acoperea fața afară de ochi și de nas.

— Yan-Si — zise unul din ei — eu sunt îngrijat.

— De ce? — răspunse cellalt.

— Nu e azi 13 August? Stella Turchina a plecat din Cristiania la 1 Iulie. După socotelile mele, întărite de atâtea ori de experiență, vasul trebuia să fie aci încă de aseară.

— Nu e o întârziere decât de douăzeci și patru de ore.

— Știu. Dar sunt îngrijorat. Din fericire suntem la solstițiul de vară și soarele e încă la orizont. Dacă s'ar înopta, m'aș teme de un dezastru.

— Exagerezi pericolul!

— Zilele acestea polare, când soarele strălucește fără întrerupere timp de șase luni, sunt bune... Dar, repet, sunt îngrijorat.

Era un om de statură înaltă acel care vorbise așa, robust și elegant, în acelaș timp un atlet și un om frumos.

Ochii săi gris de oțel aveau o privire energică, gesturile sale măsurate denotau un om echilibrat și cu sânge rece.

Vorbea italienește.

Tovarășul său, care îi răspundea în aceiaș limbă dar cu un accent exotic, avea statura și corpolența, carnațiunea și vocea unui japonez.

— Dragă domnule Ravizza — reluă Yan-Si — teama d-tale nu-mi pare justificată. Intârzierea de o oră e puțin lucru, în marea asta plină de gheață, întunecată de nori.

— Dar ce, nu cunoști pe Francesco Bontempi? Am făcut de opt ori drumul dela Havre la Insula Neagră. Totdeauna ajungeam la timp!.. E cel mai precis om din lume. Nu există ghiață sau nori care să-l fi putut întârzia! Nu e decât vre-un accident grav...

Ravizza se ridică, imitat de Yan-Si. Cei doi oameni, după ce săriră de pe stânca care le servise de observator, începură să străbată în lung și în lat marginea stâncei.

Sgomtul elementelor deslănțuite era îngrozitor. Valurile și blocurile de gheață se luptau sălbatec. Marea părea înebunită și spectacolul avea o înfățișare infernală.

Deodată Ravizza apucă binoclul pe care-l purta cu sine și fixă un punct îndepărtat.

O bubuitură surdă, care domină sgomotul furtunei veni din largul mării.

— Nu e un foc de t

— Așteaptă.

Nemișcat, Ravizza scruta spațiul

— Stella Turchina naufragiază pe stâncile Focei — pronunță calm.

Aide să punem șalupa pe apă. Te îmbarci cu patru oameni; eu vin cu alta.

Dar e o nebunie! Pe furtuna asta!

Ravizza se îndreptă spre interiorul insulei. Se opri, se întoarse și zise cu o voce hotărîtă:

— Domnule Yan-Si, vaporul acesta duce cu el cele două lucruri care îmi sunt cele mai prețioase pe lume: fiica mea, bucuria inimei mele şi formula motorului electric al Vulturului Alb, invenţia care va dă ţării mele supremaţia aerului! Dar, sunt nebun să vorbesc aşa cu d-ta, un fiu al ambiţioasei Japonii!

— Oh ! oh ! — protestă asiaticul. După cele ce am făcut pentru d-ta, te îndoieşti de mine, domnule Ravizza? Ziua în care m'ai salvat — e un an de atunci — scoţându-mă din valurile care erau să mă înghită, m'ai fi aruncat la loc în apă dacă ai fi ştiut că sunt japonez ? Nu ! Ai văzut în pericol un om, un frate, Din ziua aceia mi-am închinat viaţa d-tale şi nimic nu mă va putea face să uit jurământul.

Cu vocea emoţionată orientalul adăugă :

— Vă urez să reuşiţi, domnule Ravizza. Să salvezi pe fica d-tale şi să dai ţării stăpânirea aerului, graţie minunei pe care ai inventat-o !

Ravizza îi întinse mâna.

— Bine. Mulţumesc !

Ajunseră în faţa unei casemate joase, ce abia se distingea din stâncă.

Ravizza deschise o portiţă de fer şi intră într'o cameră întunecoasă.

Invârti butonul electric şi totul se lumină. Apăsă pe un buton şi se ivi un telefon. Apucă receptorul şi strigă:

— Allo ! opt oameni de echipaj în golful Franţei! Stella Turchina a naufragiat! Armaţi cele două şalupe cu aer comprimat.

Intre timp Yan-Si apăsase pe alt buton şi un copac se deschisese în podea. Japonezul sări înăuntru.

Ravizza puse la loc telefonul, sări şi el prin capacul deschis, întinse braţul şi stinse comutatorul electric.

Se auzi un sgomot metalic şi capacul se închise deasupra sa.

Această ciudată scenă nu durase decât un minut. In timpul acesta Stella Turchina naufragia printre stâncile Focei la două leghe de Insula Neagră.

Vaporul părăsise Havre cu două luni înainte, spre o destinaţie necunoscută cu o încărcătură de conserve alemintare şi bare de oţel.

Un fapt contribuise să mărească misterul de care se înconjura vaporul: luase pe bord două personagii din societatea din Havre: pe domnul Chicot arhimilionarul, cum îl numeau toţi, şi pe nepoata sa Ginevra Ravizza. O frumoasă fată de douăzeci de ani, care zăpăcise tot tineretul din localitate. Genevra era fica unei surori al lui Chicot care se căsătorise cu un inginer italian; acesta trăia în străinătate şi le-o încredinţase lor după ce mama pierise într'un incendiu.

Stella Turchina eşi din port fără ca nici un indiciu să fi putut satisface curiozitatea locuitorilor. Se opri la Cristiania şi la 1 Iulie, pe coastele Norvegiei, trecu Noua Zemblie, coasta Samoiezilor şi intră în Oceanul Glacial Artic.

Traversarea se făcu în bune condiţiuni. Dar în mijlocul Oceanului Glacial o groaznică furtună întârziase vasul, silindu-l să facă mari ocoluri spre a evita uriaşele iceberguri ce-i eşeau înainte. Nu mai se întâmplase căpitanului aşa ceva în epoca aceasta.

Totuşi vaporul era gata să vadă Insula Neagră, ţinta drumului său. Milionarul şi nepoata sa se bucurau şi începuseră să facă preparativele de debarcare când vasul fu lovit cu putere la fund.

In urletele furtunii, ordinele strigate de căpitan nu fură auzite.

Panica întrerupse manevrele trebuincioase câteva minute. Fu de ajuns ca a doua lovitură, înapoi, să rupă cârma.

Ginevra şi Chicot, în picioare pe punte, auziră că apa năvălise în camera maşinelor.

Atunci marinarii înţeleseseră că vasul fusese isbit de un iceberg submarin, consecinţele fiind uşor de prevăzut.

Fără cârmă, vaporul trebuia să se sfărâme de stânci, dacă nu se scufunda imediat.

Căpitanul, înţelegând primejdia strigă:

— Trageţi tunul de alarmă! Toate şalupele pe apă!

Alergă în cabina sa, luă dintr'un cufăraş un sul de planuri pe care le vârâ într'o teacă cerată, o legă de piept şi eşi din nou pe punte.

Echipajul punea pe apă cele patru bărci ale vasului.

Căpitanul după ce încurajă pe marinari, alergă spre Ginevra şi unchiul său, care aşteptau, agăţaţi de frânghii.

— Nu aveţi teamă, domnişoară — zise. Golful Franţei nu e departe şi vom ajunge înainte ca sărmanul nostru vapor să se sfărâme de stânci.

— Nu mi-e frică!

O bubuitură de tun se auzi.

— Sper că Ravizza a auzit! — zise Chicot mai puțin calm decât nepoata sa.

— Sunt sigur! — afirmă căpitanul. Trebue să aştepte de douăzeci şi patru de ore îngrjorat! De trei ani, e prima oară când am întârziat!

Şalupele erau puse pe apă şi echipajul se îmbarcase.

— E rândul d-voastră! — zise Bontempi.

— Dar d-ta?

— Eu viu la urmă!

Şi conduse pe tânără spre o şalupă încă legată de parapet.

Dar se auzi o troznitură groaznică şi Stella Turchina se despică în două, dela babord la tribord. Catargele se clătinară şi căzură. Un val monstruos se ridică separând cele două fragmente ale vasului. In mijlocul urletelor furtunii şi a țipetelor naufragiaților, vaporul se scufundă în abis.

Când vârtejul cufundării se potoli, o mulțime de scânduri şi obiecte apărură deasupra şi nefericiții pe care nu-i înghițiseră valurile, se agățau de ele cu disperare.

Căpitanul Bontempi fu cel dintâi care prinse o ladă mare şi sări înăuntru. Nu departe Ginevra încălecase o bârnă mare de capătul căruia se agățase Chicot.

Milionarul zise tremurând:

— Suntem pierduți, nu e aşa?

— De loc. Numai vaporul. Dar marinarii mei sunt încercați şi cât ne priveşte, din fericire suntem pe o adevărată plută. Vântul ne va împinge spre țărm şi nu vom avea prea mult de suferit.

Dar dete un strigăt de bucurie, când văzu aproape, o şalupă care venea spre ei.

— Ura! — strigă — iată Ravizza!

— Tată! Tată!

— Ravizza! Ravizza!

Puțin după aceia, toți trei fură luați într'o frumoasa barcă, ce nu se putea scufunda, grație a două rezervoare de aer. Toți erau muiați, dar nu riscau să se înece.

O a doua şalupă, condusă de Yan-Si, culese pe ceilalți naufragiați.

Vai! Cu tot optimismul căpitanului nu erau prea numeroși; cincisprezece din trei zeci erau pierduți, printre care și secundul vaporului.

Ginevra era leșinată. Forța nervoasă care o susținuse atât timp, o părăsise acum.

Ii dădură să respire săruri și să dea pe gât un puternic cordial.

Imbrățișase pe tatăl său, când își reveni și apoi isbucni într'un plâns nervos.

— Fata mea a scăpat dar... formula?

— Și dânsa. Am aci planurile.

Și se bătu vesel cu mâna pe piept.

Ravizza, cu fața râzătoare, făcu un gest care părea că înfruntă cerul:

— Vulturul Alb va sbura! Vom fi stăpânii văzduhului!

Dacă s'ar fi întors în clipa aceia, ar fi văzut în cea de a doua șalupă condusă de Yan-Si, pe japonez, stând în picioare și râzând diabolic!

Privirea demonică a acelui om i-ar fi dat mult de gândit!

CAPITOLUL V

VRAJITORIILE INSULEI

Cele două șalupe salvatoare se găsiră în curând în apele liniștite ale unui mic golf. Dacă nu ar mai fi auzit, în spatele lor, urletul furtunii, naufragiații s'ar fi crezut pradă unui vis urât, atât de mult contrasta liniștea aceia cu agitația din care veneau.

— Fata mea — zise Ravizza, — acum vei vedea lucruri extraordinare. Și tu, dragă cumnate, vei vedea ce au putut face oamenii inteligenți, ca aceia de care sunt înconjurați, grație milioanelor tale.

Cele două șalupe se opriră.

Pe apă apărură opt sfere plutitoare de aluminium de care oamenii din echipaj fixară șalupele.

Intre timp, alți oameni goliră cu niște mici pompe, apa ce intrase în șalupe. Apoi, în fața ochilor mirați ai Ginevrei și Chicot, Ravizza apăsă un buton de lângă cârmă și de fiecare flanc al șalupei se ridică câte un fel de oblon oval; aceste două obloane se uniră deasupra capetelor oamenilor ,îmbucându-se unul în altul. Fură fixate de buloane speciale și grație luminii carepătrunde a prin două ovale cu cristale groase, Ginevra putu să constate că se găsea într'un fel de ou de oțel ermetic închis peste tot.

Ravizza apăsă un alt buton și se auzi o sonerie.

Șalupa se afundă în apă. Incetul cu încetul lumina slăbea, și când întunericul fu adânc, Ravizza, trăgând de un mâner, aprinse două reflectoare care iluminară apele de ambele părți.

Ginevra avu o exclamație de admirație.

Pe ferestre vedea lumea submarină : algele plutitoare, peşti ciudaţi, atraşi de lumină.

— Dar unde mergem ? Şi cum ?

Tatăl răspunse :

— E foarte simplu. Barca noastră alunecă în jos pe cablurile fixate pe marginea ei, acţionate electric, care duc la o staţiune submarină pe care o s'o vizitezi. Acolo se deschide un canal natural care merge pe sub pământ şi duce apele mării până la un loc subteran.

— Cum ai descoperit toate astea ? — întrebă Chicot uimit.

— Din dorinţa de a păstra secretul muncii mele. De aceia am căutat în această regiune pustie refugiul visat.

In caverne imense am întemeiat laboratoarele de construcţie ale aeronavei mele. Scotocind prin peşteră, am găsit lacul subteran care era în legătură cu marea. Am construit un submarin care să treacă prin acest canal şi şalupele ermetice spre a mă sui la suprafaţa apei, fără să fi văzut de exploratorii eventuali sau de Samoiezii care parcurg câteodată aceste regiuni. Dar iată staţia.

Ia uitaţi-vă prin geamuri.

Şalupa, trasă de calburi, cobori într'o cameră de oţel unde scafandri lucrau acum, cu pompe puternice la evacuarea apei din ea. Când operaţia fu gata, cele două şalupe fură descoperite şi naufragiaţii eşiră în acea cameră submarină.

Staţiunea avea trei camere. Prima, în care coborâseră şalupele, în a doua maşinile electrice şi în a treia era portul submarinului. Erau luminate electric. Ginevra şi Chicot nu-şi mai reveneau din mirare.

La o comandă a inginerului,toţi intrară în submarinul care fu închis ermetic; camera fu din nou umplută cu apă. Printr'o mare supapă, submarinul intră în canal.

Traversarea după cinci minute ; se auzi apoi o sonerie.

Yan-Si sări pe o scară de fier şi ajunse la orificiul de eşire pe care îl deschise ; cel mai extraordinar spectacol apăru înaintea ochilor lui Chicot şi Ginevrei.

Se găseau lângă un minunat amfiteatru, cu un diametru de aproape un kilometru, luminat de mii de becuri electrice care se reflectau în apele unui lac.

Ginevra bătu din mâini.

— E splendid — zise.

Și din acel moment milionarul și tânăra fată trecură din minune în minune.

In timp ce marinarii, sub conducerea unui ofițer, intrau într'un coridor, Yan-Si, Ginevra și Chicot intrau în altul.

După două minute de drum, se suiră într'un ascensor care urca sus.

— Lacul e platforma acestei insule subterane — zise inginerul. Acum ne vom opri la primul etaj, unde sunt camerele de locuit și dependințele pentru mine și ofițerii mei. Deasupra, la alt etaj sunt mașinăriile și vasta peșteră unde Vulturul Alb a fost construit și de unde așteaptă ziua să-și ia sborul.... Deasupra acestui al doilea etaj, este exteriorul, pământul Insulei Negre.

Ascensorul se opri. Ginevra și Chicot fură conduși în camerile pregătite pentru dânșii. După ce se schimbară, toți se regăsiră, împreună cu ofițerii insulei, care erau în număr de doisprezece, în sala bibliotecii.

Minunat luminată, tapisată cu covoare orientale, în care se înfundau picioarele, mobilată cu mult gust și bogăție.

Când toți luară loc, Ravizza deschise o mobilă, scoase un dosar plin de planuri și îl puse pe o masă centrală, în văzul tuturor.

Luă cuvântul:

— Vă zic bine ați venit în această insulă subterană pe care am creat-o și am construit-o cu ajutorul comandantului Yan-Si, colaboratorul meu științific.

Ceeace vreau să vă spun e grav.

„De trei ani aștept cu nerăbdare momentul acesta. Scumpul meu Chicot, sunt trei ani de când ți-am încredințat pe fica mea. Ai fost bunul prieten al tatălui meu care și-a consacrat toată viața cercetării invenției unei aeronave, mai grea ca aerul, care să evolueze în atmosferă ca un bastiment în apă.

Când muri, era pe punctul să reușească.

O catastrofă îl făcu să piardă averea cu care voia să-și realizeze invenția.

Am rămas eu, fiul lui, elevul lui.

Tu mi-ai pus cu generozitate la dispoziție, sumele necesare. Acum a sosit momentul. Te-am chemat aci de oarece.

peste două luni, Vulturul Alb ne va duce pe toţi prin spaţiile cereşti...

Ginevra se sculase în picioare, Părea transfigurată.

Yan-Si părea o statue de piatră.

— Da — reluă inginerul — Vulturul Alb e gata. Nu mai trebue decât o modificare la motorul electric, după o formulă pe care o copiasem, dar pe care am pierdut-o.

Un zâmbet demonic se ivi pe figura pietrificată a lui Yan-Si. Dar nimeni nu-l văzu.

— Originalul acestei formule era depozitat la Havre, la notarul tatălui meu, într'un plic sigilat.

Bontempi s'a dus să mi-l caute şi mi l'a adus... Iată-l!

Ravizza arătă o hârtie îngălbenită, acoperită de formule algebrice şi figuri geometrice.

— Acum — conchide el — nu-m mai trebue decât puţine zile pentru ca motorul să fie în ordine. Dar trebue să aştept primăvara. Am observat însă că numeroase bande de Samoiezi au infestat regiunea. Numărul acestora mă îngrijorează.

Zâmbetul lui Yan-Si se accentuă.

— Când va veni primăvara, ei vor pleca mai spre nord, la vânat. Atunci vom fi liniştiţi şi vom putea da Vulturului Alb libertatea de care are nevoie.

Iată de ce vă cer încă două luni de răbdare.

Ginevra se duse la dânsul, şi îmbrăţişându-l zise:

— Tată, în faţa tuturor, te admir din toată inima.

Privirea sa mândră străbătu asistenţa, dar când ochii săi întâlniră pe aceia ai lui Yan-Si, avu un fior de teamă...

Toţi voiră să meargă să vadă faimoasa aeronavă.

Se urcară în ascensor şi cinci minute în urmă, intrară într'o peşteră de dimensiuni colosale, care, deşi luminată din belşug cu faruri puternice, nu i se vedeau marginele.

Sprijinită pe patru piloane de oţel, înalte de 30 metri, ascuţită anterior, cu o elice verticală, cu o cârmă posterioară, deasupra cu o elice orizontală, Vulturul Alb întindea în lături două imense aripi strălucitoare.

Avea forma unei havane de 125 metri lungime.

Văzută aşa, nemişcată, în acea grotă fantastică, aeronava da impresia unui monstru dintr'o lume necunoscută.

CAPITOLUL VI

CRIMA

Două luni trecuseră dela sosirea Ginevrei în insulă.

Intr'o seară, un om îmbrăcat în blăni, ieșea dintr'o cazemată a insulei.

Omul privi o clipă cerul livid, marea întunecată și înaintă în insulă. Merse astfel repede pe skiuri, alunecând pe zăpada tare.

Ajunse în vecinătatea unei movile, se opri, băgă două degete în gură și imită grohăitul ursului polar.

Iși scoase skiurile, le înfipse în zăpadă și dând la o parte o piele de ren întinsă pe flancul movilei, se aventură într'un coridor.

Movila nu era decât o cabană de zăpadă în care locuesc Samoiezii.

In mijlocul ei ședea un om, în fața unui vas plin cu untură de urs alb, din care eșea un fitil aprins.

Dădea o lumină slabă și un fum greu și puturos.

In acea atmosferă, Yan-Si, omul cu skiuri tuși, sufocat Apoi, mai obișnuindu-se, se așeză în fața indigenului.

Fără să vorbească, cei doi oameni își strânseră mâinile, afectuos.

— Amice Todo, — începu Yan-Si — inginerul va înălța Vulturul Alb, poimâine.

— Foarte bine!

— Am făcut cele necesare! Planurile aeronavei, formulele sunt puse în căptușala hainei pe careo va pune mâine. Tu unde ești?

— Samoiezii sunt ascunși în bordeele de zăpadă. la o mie de metri de aci.

Saniile cu câini sunt gata.

— Mulţumesc Todo. Trebue să reuşim!

— Da! vom reuşi! Vei avea cele zece milioane promise celui ce va răpi planurile aeronavei minune...

— Voi lua de soţie pe Ginevra, pe care am iubit-o de cum am văzut-o Voi comanda flota aeriană a Mikadoului!

— Voi fi bogat!

— Voi fi fericit şi puternic!

— Suntem înţeleşi?

— Da! Strâmtoarea e îngheţată?

— Da! Vom trece fără greutate din insula în peninsulă.

— Atunci, pe mâine, 15 Octombrie, la miezul nopţii, la casemata Nord.

— Da!

Işi strânseră mâinile şi Yan-Si se înapoie de unde venise.

Spre a celebra evenimentul în seara aceaia, la orele 10 toţi locuitorii insulei trebuiau să participe la un banchet, in salonul cel mare. Aşa dar, toţi urmau să se adune în jurul unei mese strălucitoare.

Chicot observă deodată că Yan-Si nu era de faţă.

— S'o fi dus să mai supravegheze ceva — zise Ravizza Şi nu se mai ocupară de aceasta.

Yan-Si intră în sala de banchet.

Sub pretext că vrea să examineze el singur totul, trimisese afară pe toţi servitorii.

Masa avea o sută de tacâmuri. Patru pahare diferite ca mărime se aliniau în dreptul fiecărui tacâm.

Yan-Si luă paharele unul câte unul, şi vărsă în ele câteva picături dintr'o fiolă.

Cum cădea în pahar, lichidul se volatiliza fără urmă.

— Toţi vor muri, după ce vor bea din ele — murmură japonezul. Totul va merge de minune.

Apăsă un buton. Apăru majordomul.

— E ora zece. Incepem!

Cinci minute în urmă, cei o sută de invitaţi, erau la masă, la locurile ce li se desemnaseră.

Banchetul fu foarte reuşit şi vesel.

Pe la unsprezece jumătate, comesenii începură să se simtă foarte obosiţi, morţi de somn

Concersațiile încetară încetul cu încetul.

La douăsprezece fără un sfert, Ravizza, abia putu să încerce să sune un servitor.

Dar nimeni nu veni.

In curând toți erau cu capetele pe masă, cufundați într'un fel de inexplicabilă letargie.

Nouă zeci și nouă de oaspeți, erau acum nemișcați.

Când bătu miezul nopții, cel de al o sutălea se sculă vioi și strigă:

— Trăiască Japonia!

Yan-Si, căci el era, cu o privire de fiară se repezi la Ginevra neînsuflețită și o scoase din sală.

Peste o jumătate de oră, Yan-Si, având pe Ginevra învelită în blănuri pe genunchi, într'o sanie înhămată cu câini, sbura alături de Todo, în imensitatea înghețată...

CAPITOLUL VII

JURAMANTUL CERCETAȘILOR

Aproximativ, aceasta fu povestea inginerului Pietro Rarizza. El conchise :

Am rămas adormiți câteva zile, am făcut apoi două săptămâni.

Unii au murit, printre care și Chicot, care înainte de a-și da sufletul, mi-a lăsat toată averea lui. Yan-Si trebue să se fi înșelat la dozele otrăvei sale, de oarece el intenționa, de sigur să ne ucidă; altfel, ar fi distrus aeronava înainte de a fi plecat.

Așa, el spera să se întoarcă s'o ia.

— Ticălosul ! — zise Marius care abia își stăpânea furia.

Raimondo observă :

— N'ar fi fost mai bine pentru Yan-Si să fugă cu Vulturul Alb, după ce a otrăvit pe toți ?

— Imposibil. Manevra și supravegherea motoarelor cereau peste patruzeci de mecanici. Am căutat pe Ginevra cinci luni. La Vladivostok am pierdut urma răpitorilor. Yan-Si ducea cu el un duplicat al planurilor aeronavei.

„Știu că banditul a și construit o aeronavă la fel cu a mea. Se numește Vulturul negru. De trei luni cei doi vulturi se caută în imensitatea spațiului. Yan-Si vrea să mă distrugă. Planul meu e mai greu; eu vreau să-l capturez. Ginevra este de sigur pe bordul aeronavei blestemate.

Iată greutatea pentru mine : să împiedic ca Yan-Si să distrugă Vulturul Alb, dar să evit, în acelaș timp, ca apărându-mă să distrug Vulturul Negru, de oarece mi-aș omorî fica.

— Alternativa e grea ! — observă Raimondo.

— Da grea și grozavă. Aeronava mea e superioară, caci i-am introdus modificări prețioase. Dar capturarea Vulturului Negru e grea dacă nu imposibilă. Totuș nu disper.

Am pe bord un sistem complicat de frânghii și plase de oțel care dacă pot să le arunc la monentul oportun asupra aeronavei inamice, îi imobilizează aripele și îl țin neputincios, silindu-l să se coboare sub mine, capturând pe trădător și...

Căpitanul tăcu. Era palid.

Dar își domină emoția și relua :

— Acum știți totul.

— O întrebare, dacă permiteți — întrerupse Jean Bart.

— Spuneți.

— Ce arme ofensive are Vulturul Alb ?

— Nu avem decât una.

Ochii inginerului, avu o scânteere.

— Una singură ?

— Da. Dar e atotputernică și mai grozavă decât vă puteți închipui.

E o armă titanică...

— Oh ! oh ! Ce este ?

— Inainte de a vedea această armă și a-i constata teribilele ei efecte, să vă spun cum a fost inventată.

„E o istorie scurtă și violentă

„Intr'o zi ușa laboratorului meu — era la Londra, pe atunci, — se deschise cu violență. Mă întorsei. In fața mea era Jack-Lane, un original savant, prieten bun cu mine.

— „Am găsit !

— „Ce ai găsit ?

— „Nu ghicești ? Oglinda electrică !

De zece ani mă încerc să stăpânesc electricitatea, spre a o conduce fără fir, fără antenă, fără nimic...

„Jack Lane scoase dintr'o geantă un fel de mic aparat fotografic.

— „Dragă Ravizza, — întrerupse el — ai o pisică ?

„I-am spus că portarul avea o pisică bătrână, nenorocită și prăpădită.

— „Așa, zise inventatorul. Pune pisica în fundul laboratorului. Mai departe. Așa. Atunci fixă aparatul, învârti o manivelă.

— „Uite Petre! — zise deodată.

„Ridicai ochii... Văzui pisica făcând un salt și căzu fulgerată.

— „Bravo! — zise Lane — admirabil!

Privirăm pisica ucisă. Nu se vedeau urme, răni sau sânge. Numai pe vârful capului, pielea era golită de păr pe un spațiu mare cât o monetă...

„Eșirăm. Lane opri o trăsură și dete adresa unui cartier suburban...

— „E un cartier rău famat și periculos! — am observat eu.

— „Ah! ah! — răspunse, bătând cu mâna pe geanta unde era misteriosul aparat. — Nu mă tem cu ăsta! O să intrăm în taverna „Trei Stejari", spelunca cea mai sinistră de bandiți și criminali fioroși din tot orașul... Cum mi-ar mai mulțumi poliția dacă ar ști... dar nu va ști!... Ah! ah!

„Zece minute după aceia, intrarăm și ne așezarăm la o masă într'un colț al faimoasei spelunce. Două lămpi fumegânde, atârnate de tavan, abia reușeau să lumineze cu greu atmosfera aceia îmbâcsită.

O altă lampă mobilă era pusă la o masă, într'un alt colț, și lumina fața bestială a unui ercule.

„Treizeci și patru indivizi ședeau bând și jucând în acel local.

Pe figurile tuturor se citea stigmatele beției, ale vițiilor și crimelor celor mai josnice.

— „Frumoasă adunare! — îmi murmură la ureche Jack Lane, după ce ne așezarăm la o masă și ni se aduse două păhărele de lichior de o culoare suspectă.

„Și puse pe masă cutia neagră cu aparatul.

— „Petre — murmură el — ori ce s'ar întâmpla, să nu te miști!

„Eram foarte îngrijorat, dar rămăsei rece și nemișcat. Atunci Jack, fără să se miște, chemă tare:

— „Wilson!

„Un individ care era mai aproape, se ridică brusc și se apropie de noi.

„Lane ridicase ușor cutia

„Perceput un pârâit ușor și văzui pe individ bătând cu brațele aerul, clătinându-se și căzând jos...

— „Jack ! l'ai ucis ? — murmurai.

— „Tăcere !

— „Toată taverna era în picioare.

„Cine va strigă : — Wilson a fost lovit de un atac ! — Sărmanul ! — Puțină apă rece !

— A murit, îți spun !

„Nimeni nu m'a văzut ? — zise încet Lane.

„Tocmai eram gata să răspund, când privirile mele întâlniră pe acelea ale erculelui... Acesta se uita la noi, palid. Inţelesei că acel om băgase de seamă chemarca lui Lane și gestul cu cutia misterioasă de unde bănuise că fusese trimeasă moartea...

— „Jack — zisei cu vocea tremurândă —omul de pe bancă a văzut...

— „Atunci, atât mai rău pentru el !

„Și apucând cutia, Lane voi să o îndrepte spre individ.

„Dar în acel moment, acesta ținti revolverul înspre noi și o fulgerătură urmă.

„Două detunături se auziră una după alta, urmate de un tumult îngrozitor...

„Jack, cu un geamăt, căzu peste mine. Cutia neagră, isbită de un glonț, se sfărâmase. Amicul meu era mort. Glonțul banditului îl nimerise în tâmplă.

Urmă o pauză în povestirea lui Revizza.

Apoi urmă :

— „Ei bine, oglinda electrică a lui Jack Lane, am reconstruit-o eu și mai perfect și o veți vedea poate funcționând... Dar acum nu am decât un singur scop : să ajung să întâlnesc Vulturul Negru, să-i distrug, după ce voi fi salvat pe scumpa mea fică.

Cei trei cercetași se priviră.

Raimondo interpretând gândul prietenilor, vorbi :

— Domnule, noi îți datorăm viața.

Vom plăti datoria noastră din toată inima făcând acest jurământ : vom lupta cu d-ta și nu te vom părăsi până nu vom duce la bun sfârșit opera întreprinsă. Vom libera pe domnișoara Ginevra și vom distruge Vulturul Negru, sau vom muri cu toții!

Ridică mâna, imitat de toți.

Ravizza, emoționat, le strânse mâinile:

— Fii mei, vom face lucruri minutate, fiindcă nu sunt pe lume oameni mulți care să aibă curajul vostru!

Citiți urmarea în fascicula No. 61 a
CELOR TREI CERCETAȘI
care apare Sâmbătă 2 Decembrie
Trădătorul demascat

Din „CEI TREI CERCETAȘI"

au apărut până acum:

No.

1 La voia întâmplării
2 Braț de sânge
3 Țara groazei
4 Boturile roșii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din țara apașilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cecul de foc
10 Valtorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverșii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta ștrangulatorilor
17 Pirații din Tonkin
18 Pagoda însuflețită
19 Mina rătăcită
20 Conspirația indușilor
21 Creatorul de monștri
22 Tezaurul ocnașilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace" în ghețari
26 Insula Paștelui
27 „Glasul din stâncă"
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan

No.

30 Demonul Pampasului
31 Calul înstelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanșa Cercetașilor
34 Misterul măștii roșii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deșertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morții
42 Câmpul morții
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele 3 capete în zăpadă
45 Groaza Siberiana
46 Pelerinele negre
47 Sania infernala
48 Mașina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometați
54 Pădurea în flăcări
55 Elefantul albastru
56 Cursa sângeroasă
57 Pământul tremură
58 Misterul lacului
59 Fluviul blestemat

* * *

La „CEI TREI CERCETAȘI" se pot face și abonamente în felul următor:

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului Universul.

BIBLIOTECA PUNGĂREA EMIL PERSONAL

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI